

[Erik Eriksen.]

høver vi ikke at frygte arbejdsløshed, der- som konjunkturerne vender? Er bolig- problemet blevet løst? Er skole- og ud- dannelsesproblemerne løst? Er sandheden ikke, at det meste er ord, og at vi på disse områder næsten overalt lider af mangel på lærerkrafter? Har vi fået en skattereform? Er det ikke på oppositionens initiativ, vi overhovedet har beskæftiget os med dette problem i det forløbne år?.

Hvad er det da for opgaver, regeringen kan prale med at have løst uden oppositi- onens medvirken?

Det er min opfattelse, at hvad enten man fæster opmærksomheden på forhold, der vil møde os udefra, eller vi ser på vore egne indre, er det en mere liberal politik, der synes påkrævet. Der er vist ingen, som kan fortænke os i, at vi sætter et spørgsmålstejn ved de radikales varme kærlighedserklæ- ring til liberale synspunkter forud for et valg. Realiteten har hidtil været den, at når socialdemokratiet overhovedet ønskede at påtage sig et regeringsansvar, har det radikale parti i mere end en menneskealder kunnet affinde sig med blot at søge at dæmpe den fart, hvormed det danske samfund nærmer sig det socialdemokratiske formyn- derskab. Og ikke blot dette, men vi er også ved at få indtryk af, at det radikale partis ledere herinde kan lide denne rolle.

Man kan vist udtrykke det sådan, at de 3 sidste år for de to små regeringspartier har været én stor opvisning i liberal teori, men socialdemokratisk praksis. Således vil det også blive ved valget. Derfor kan vi også i disse måneder opleve det mærkelige, at radikale blade søger at forklare deres læsere, hvor moderat socialdemokratiet er blevet, medens socialdemokratiske blade fremhæver, hvorledes partiet er i færd med at virkeliggøre sine mål. Der er heldigvis ikke megen realitet i det radikale partis bestræbelser på at røre dansk politik sam- men til en gang bænkevælling. Men så atter finder jeg meget mere ærlighed i en udtalelse af det ærede radikale medlem hr.

Helge Larsen, når han siger, at den virkelige skillelinje i dansk politik går mellem på den ene side venstre og de konservative og på den anden side socialdemokratiet, radikale og retsforbundet. Denne udtalelse har jo også mødt uforbeholden anerkendelse fra den højtærede socialdemokratiske handelsmi- nister.

Det er med åbningstalen sagt ganske utve- tydigt, at regeringens 3 partier går samlet til valg, og at de, såfremt omstændighederne bliver til det, vil danne regering igen. Man kan vist roligt gå ud fra, at selv om retsfor- bundet skulle falde af vognen — og det synes at være en ret udbredt opfattelse — så danner socialdemokratiet og de radikale regering efter valget, hvis de kan få flertal dertil. Det er min opfattelse, at mange vælgere vil værdsætte den klaring, som fore- ligger, og jeg føler mig overbevist om, at især mange radikale vælgere vil ønske at tage deres stilling op til fornyet overvejelse, når de med sikkerhed ved, at en radikal stemme vil sige det samme som at stemme på en fortsat regering med socialdemokra- tisk flertal og socialdemokratisk ledelse.

Som efter en tidligere åbningstale har befolkningen ikke fået nærmere præciseret, hvorledes regeringen tænker sig de enkelte lovforslag udformet. Jeg tænker bl. a. på et så vigtigt område som skattereformen. Nu er det jo sådan, at de tre partier søger at gå ud med hver sit program og samle stem- mer på det. Fra radikal side kan man f. eks. undlade at tage stilling til kildeskatten, fordi de sagkyndige efter sigende ikke er blevet færdige med deres undersøgelser. Skulle det radikale parti så efter valget igen få mulighed for at støtte socialdemokratiet, så vil samme radikale parti igen hurtigt kunne påvise, at det ikke har bundet sig i spørgsmålet om kildeskat. Og når det store socialdemokrati så lægger så megen vægt på denne form for skatteopkrævning, så spår jeg, at det bliver dette parti, der får sin vilje.

Over for regeringens åbningstale, dens valgprogram, der er malet med en bred